

Zaradi hudodelstva proti nramnosti zaprli so mečklega sina Alojzija Brunčič iz Biša v Slovenskih goricah.

Stariši, pozor! V Podvincih pri Ptujju je izvohal letni deček Franc Horvat, ko ni bilo starišev doma, revolver ter si ga tako nesrečno sprožil v trebuh, da je v kratkih urah nato umrl. Stariši, imejte varne reči pred otroci dobro zakovarjene, nesreča na dolge roke.

Klerikalni listi napadajo mestni zastop ptujski, posebno našega občę spoštovanega gospoda župana Ornig-a, češ, da se je vzelo 40 tisoč kron na posodo. Resnična je ta trditev, a potratnost ali lahkomišljest se nima nikomur očitati, najmanje pa ptujskemu županu, gospodu Ornig-u, ki je mož da ga daleč na čelu nima na čelu kaka občina. Ptujčani so ponosni na svojega župana, kateremu noben pošten človek ne more česa slabega očitati. Da se bode najeti denar bil za stavbo nove vojašnice, to je menda dolžnemu poročevalcu neznan, sicer bi ne kvasil takih neslanosti.

Pogorel je dr. Serneč, bivši načelnik okrajnega zastopa celjskega, s svojim rekurzom, katerega je vložil v višje mesto v znani zadevi Kosemovi.

Razstava sadja. Ker se je letošnja razstava sadja v Spodnjem Štajerju zaradi enake razstave v Düsselorfu na Nemškem odložila, bilo bi potrebno, da se sadjerejci v tej zadevi malo živahneje pobrigajo, da se kljub omenjeni okolščini potrebno ukrenejo, da se razstava sadja v Ptujju kot središču Spodnjega Štajerja.

Stavka zidarjev. V Ptujju štrajkajo od predzadnjega pondeljka zidarji, ki zahtevajo krajši delavni dan in večje plačilo. No, mi nismo nasprotniki delavcev, reči jim moramo, da bi naj bili raje začasno s svojim stanjem zadovoljni, ker na ta način si ga bodo lahko izboljšali. Bolje je se z lastno pametjo posvečati, ko zapeljive šuntarje poslušati. Večina stavkarjev se je dela zopet prijel.

Koroške novice.

Nevarno početje. Nek fant v Dolanah na Koroškem (Döllach) je pomeril s puško, katero je mislil, da je prazna (nenabasana), iz šale na hčer tamošnjega krčmarja Saupper-ja. Puška pa je bila nabita in strel je zadel dekle v trebuh ter jo smrtno-nevarno ranil.

Samomor. Jožef Goričnik, pivovarski mojster v Lantzhofu pri Velikovcu pognal si je kroglo v trebuh ter tako storil konec svojem življenju. Nesreča, na katerem se je že dalje časa dala opazovati kakšna otožnost, zapusti ženo in štiri otroke.

Požar vsled strele. Dne 29. maja je strela udala v hišo Christian Hauser-ja v Lantzewitzu pri Eisenburgu ter jo užgala. Ranjeni ste bili pri tej sreči dve osebi.

Pretep in uboj. V nedeljo dne 5. junija so se spopeli fantje v Ferndorfu pri Paternionu ter pri tej priliki enega zabodli. Storilca, ki je tudi sam težko ranjen, so prijeli.

Naliv in toča. Dne 8. junija t. l. so imeli v okolici Doberlevesi tri nevihte z burjo, ploho in točo. Poškodovane so občine št. Pavel in Doberlaves, posebno pa Prailing, št. Ožbolt, Bistrica in Mirnik. Setve so uničene in tudi sadno drevje je obklateno, tako, da ubogi kmet letos ne bode imel kaj v koš in tudi ne v sod djati. Upati je, da dojde v kratkem pomoč in podpora od dežele, kakor tudi od države.

Mrliča so našli pretečeni teden na planini nad Sv. Krvjo (Heiligenblut). Bila je to ona Katarina Ebner, katera je jeseni lanskega leta brez sledu izginala. Podala se je namreč takrat čez visoke Ture nazaj domov v Mölltal, a na planini je najbrž onemogla in v snegu smrt našla. Našli so jo šele sedaj, ko je isti deloma izkopyil. V svojem oblačilu je imela vžitih 140 kron. Ebner je bila šele 28 let stara.

Klerikalna nestrpnost. Knjiga čast. gosp. župnika Antona Vogrince v Libeličah je zapisana v index, to se pravi, prepovedano je brati katoličanom to knjigo. — Tukaj se spet kaj jasno vidi, da stoji pri svojih „višjih“ le tisti duhovnik v milosti, ki je hinavec in potuhnjenec, nasprotno pa, da ima odkritosrčen, miro- in resnicoljuben mašnik pričakovati „od zgoraj in od strani“ le zaničevanje in preganjanje, v najugodnejšem slučaju: preziranje. V svoji knjigi „nostra maxima culpa“ (naša največja krivda ali greh) je Vogrince grajal nedostatke v življenju in v službi duhovnikov in sicer čisto resnično in bistveno, a zadel je s tem v sršenovo gnjezdo. Večina naših duhovnikov namreč ne trpi, da bi jih kdo za kaj družega pogledal, kot za angelje na zemlji, akoravno so ti angelji — prav krvavi pod kožo in nekateri so celo kosmati.

Iz Velikovca se nam poroča, da so pri zadnjih občinskih volitvah vse s k o z i naprednjaki zmagali, kakor to tudi ni bilo drugače pričakovati, akoravno so nasprotniki vse žile napenjali, da bi prodrli s svojimi kandidati. To je zopet dokaz, koliko se more doseči, ako vlada pri eni ali drugi stranki sloga in edinost. Toraj naprej!

Dopisi.

Iz Laškega trga. Odmevi po škandalu ob priliki tukašnjega birmovanja dne 4. junija t. l. Nezaslišani škandal, kakoršnega smo doživeli tukaj ob priliki birmovanja, popisal se je v raznih časnikih in med tem ko so se duhovi tukašnjega prebivalstva deloma že pomirili, najde in iznajde „celjska žaba“ vedno še laži, s katerimi pita naše obžalovanja vredne kmete. Glej številke 43, 44, 45 in 46 tega umazanega pervaškega lista. Naš kmet, ki je po svoji naravi dobra in miroljubna duša, se v novjšem času od gotove strani neprestano sčuva in hujska. Akoravno je večina takemu šuntanju nepristopna, najdejo se vendar nekateri, ki se dajo zapeljati k izgredom, kakoršne smo doživeli tukaj dne 5. t. m. Kljub temu, da je tukašnje nemško prebivalstvo od slovenskega ljudstva vobče spoštovano in

ljubljen, se je dal takozvani „mob“ (pobalinska druhal) od znanih hujskačev vendar zapeljati, ker se mu je namreč obljubilo nekaj pijače in smodk (cigar). Da so tukašnji Nemci med okoličani priljubljeni je čisto naravno, ker poslednji od prvih mnogih ugodnosti uživajo, kar hočemo v naslednjih vrstah dokazati. Lažnjiva in opravljiva „celjska žaba“ v svoji 44. številki trdi, da je spodnještajerski Nemec „zaklet sovražnik“ naroda slovenskega. No, pa pogledjmo enkrat njih dela. Spoznali bode, da so ti „sovražniki“ kmetu jako ustrezni in sicer brezsebično, brez da bi računali na kako hvalo. Nemec iz Laškega okraja bil je mož, ki je pri občnem zborovanju ces. kr. kmetijske družbe v Gradcu stavil predlog, naj se strokovni list te družbe tiska tudi v slovenskem jeziku, da se zamorejo tudi slovenski udje o važnih gospodarstvenih vprašanjih in naredbah podučiti. Predlog se je sprejel in še danes izhaja ta strokovni list tudi v slovenskem jeziku, akoravno povzročuje ta izdaja jako znatne stroške. Nemec iz Laškega trga bil je mož, ki je dosegel, da se ta gospodarstveni list v slovenskem jeziku pošilja semkaj v deseterih izvodih, in sicer že čez 5 let. Kmetje, ki so za napredek vneti, dobivljajo ga brezplačno.

Ko se je pred dvema letoma od deželnega odbora za uničevanje strupenih kač dovolila nagrada ali premija treh kron in je od te nagrade bila izključena naša peščena (Sandviper), bil je spet Nemec iz Laškega trga, ki je na višjem mestu dosegel, da se je dovolila nagrada tudi za to kačo.

Enak slučaj dogodil se je tudi letos. Ko so pred 2 letoma posestniki v št. Lenartu, Velikih gorelcih, v Gozdecu, v Razborju, v Trobentalu itd. bili po toči jako hudo oškodovani, bila sta zopet dva Nemca iz Laškega trga, ki sta se za dotične reveže pobrigala ter dosegla, da se jim je dovolila iz dotičnega fonda prva pomoč. Na prizadevanje Nemcev se je doseglo, da se že nekaj let sem posojujejo kmečkim vinorejcem brizgalnice proti peronospori brezplačno. Nekaj posebnega je to, da se kmetje, ki so zabredli v silo in potrebo, vsikdar najprvo obrnejo do Nemcev, ki se jim vedno opisujejo kot njihovi „zakleti sovražniki.“ Kaj čudno! Nezapopadljivo.

Od vsega direktnega davka v Laškem okraju v znesku okoli 320 tisoč kron, plačajo 280 tisoč, toraj blizu 90%, obrtniki, ki so do male izjeme Nemci, in pa večji Nemški posestniki.

Okrajni zastop ima nemško večino. Pogledjmo pa, kako se drži ta večina nasproti silam in potrebam osmerih većinoma revnih občin. Že dolgo let sem izdaje leto za letom čez 10 tisoč goldinarjev za živino- in svinjerejo, za streljanje proti toči itd., k čemur okraj nikakor ni primoran.

No, „Domovina“, kje so sovražniki kmeta? Kaj pa so storili za kmeta znani kričači in hujskači družega, kakor to, da kmeta sistematično šuntajo in podpihujejo? Zini ter govori!

Naši kočarji in mali posestniki — veleposestnikov kakor na Gornjem Štajerskem tukaj nimamo — so većinoma revni ter poduka v gospodarstvenih

stvarih jako potrebni. Namesto izobraževalne in pedučljive hrane pa se podaje našim kmetom od njih hovi navidezni prijateljev, ki pa so v resnici njihovi goljufi, strupena literarična hrana v obliki šuntarskih listov in tako se ubogo ljudstvo sistematično pokvarja.

Tukajšni trgovec, gospod Hermann n. pr., ki biva že 14 let med nami in si je v teku tega časa pridobil občno spoštovanje in zaupanje, je našim pervakom trn v peti. V zgoraj imenovanih številkah „celjske žabe“ pa so natisnjene o njem take nesramne laži, da se mora vsakdor zgražati, ki pozna tukajšnje politične in socijalne razmere. Videti je, kakor bi se šlo za kakega nemškega tekmeča, katerega hočejo „žabji“ pristaši z bojkotom ugonobiti. Združiti se hočejo ter biti zase. Dobro, tedaj bomo se vsaj za prihodnje iznebili tujih narodnih elementov iz naših krogov. Sodbo o tem pa lahko z mirno vestjo prepuščamo našim trezno mislečim, pametnim kmetom. Brez skrbi se smemo zanesti, da bojo pravo zadeli ter pogodili, kje imajo svoje prijatelje in kje svoje sovražnike iskati.

Resnicoljub.

Iz Šoštanja. (Temni prizori občinske volitve dne 16. junija 1904.) „Zmaga je naša!“ Tako se je včeraj po 3. uri popoldan razlegalo po našem prijaznem trgu šaleške doline, ko se je raznesla vest, da so naši „prvaki“ ter njih somišljeniki po ljuti borbi ter s podporo neutemeljenih in nepostavnih sredstev v drugem in tretjem razredu zmagali. — Ali napravili so račun brez krčmarja in pri tem tudi mislili niso, da kdor se zadnji smeji, se najbolj smeji. Da mi naprednjaki tako nesramno in brezobzirno početje ne bomo trpeli, se ume in to že radi tega ne, ker ako bi se pravilno postopalo, morali bi mi v vseh treh razredih zmagati. Tretji razred imel je 105 naših čvrstih napredno mislečih mož, od nasprotne strani bilo jih je pa le 95; kar se sedaj pri nasprotni stranki ni zgodilo, napravilo se je nam, da se je vsem s pooblastilom izkazanim volilcem volilna pravica odrekla in na ta način bilo je 22 oseb od volitve izključenih. — Marsikateri imenitni prizori pokazali so se tu, s kakimi sredstvi so naši prvaki delovali. — Nekemu tukajšnjemu klubčarju se je iz neznanega vzroka pravica volitve odrekla, na kar je isti odvrnil: „Kaj pa tedaj, ko ste neprestano pri meni tičali in silili, da bi na vašo stran volil, takrat bil sem pa dober in bi smel voliti? Komentarja k temu ni treba. Neka tukajšnja posestnica ni smela voliti, ker se je pred kratkim omožila in naši prvaki njeno sedanje ime ne poznajo. Ali ni to vnebovpijoča krivica, katero bi mogli mi prestati in tako osramočenje gledati, napram se je pri prvaški strani za take osebe volilo, ki so že davno mrtve. — V drugem razredu mogel je žreb odločiti, namreč 10 proti 10 glasom, kar se je zopet prvakom v prid obrnilo. — Izmed volilcev prvaške strani volil je tudi tukajšni graščak, „ogrski državljan“, — kakor tudi občina, — Zakaj je graščak kot tujec celo proti naši reklamaciji smel voliti, nam ni znano, gotovo pa, če bi volil z naprednjaki, zgodilo bi se

mu, l
moral
akora
še na
pri je
njih k
nisen
napre
dru
v pop
stavlj
srcem
okraju
zmagi
občine
gostar
nikdar
seglo
vaki r
da im
Wosch
tičke,
dolžen
muhe,
nali.
pred l
za ele
p'oka
neke
ako n
Bravo
veliko
jali, n
za na
bimo
žemo,

Dr.

na, kakor navedemu klobučarju. — Na ta način moral bi izključno tudi drugi razred nam pripasti, karavno so pervaki na vse kripnje delovali, da bi naše zavedne volilce premotili, pa so se posebno pri enem grozno opekli, kateri je komaj ušel iz njih krempljev rekoč: „Kaj boste me nagovarjali, saj nisem nič ukradel, da me tako držite, jaz volim z napredno stranko.“ Vsa čast takim volilcem! — Tudi drugim se mora hvala izreči. Napredna stranka je popolni meri svojo dolžnost storila, ter od dr. M. zaviljen kompromis odločno odvrnila. — Z lahkim srcem moramo reči, „kar še ni, pa še bo.“ Saj se tudi g. krajni glavar ni kaj laskavo izrazil napram narodni smagi in mi pričakujemo v kratkem času izročitev občine, katera že tako dolgo potrebuje tistega blaženostanja in reda, kateri se pa pri sedanjem vodstvu nikdar ne bode dosegel. Z lažmi in intriguami doglejo se ne bode nič in družega orodja pa naši perniki ne poznajo. Privatno nemško šolo začrnili so, ki ima 40.000 kron dolga, a ko pa je gospod Hans Moschnagg pozival skozi lepake tega ptička, ozir. reče, da vsaki, kateri mora dokazati, da je šola zaželjena, dobi tisoč kron nagrade, molčali so vsi kot muhe, ter so same poparjenosti komaj sami sebe spoznali. — Nek tukajšni „ugledni“ prvak pokazal je tudi pred kratkim svoj šovinizem, ko se je namreč prosilo za električno luč pri neki hiši, katera stoji ob robu kloka ali grabna a na nasprotni strani pa gostilna neke napredne vdove z besedami: „Tam ni treba luči; to nemčurji tje gredo, naj utonejo, saj jih ni škoda.“ Bravo, da capo! — Če take razmere vladajo, ja še veliko večje, katerih pa sploh danes ne bomo navedli, ne smemo rok križem držati, ampak boriti se moramo za napredno stvar do zadnjega trenutka, da vgonimo enkrat za vselej našega sovražnika ter pokazamo, da nočemo gada na lastnih prsih rediti.

Toraj zmaga za danes je vaša
Ali kmalu bo tista pa „naša“,
Kmalu boste lustig in frej,
Po noč' ne bo treba vam sej. —

G. M. B.

Dr. Franju Mayer po občinski volitvi v Šoštanju v album.

Če tudi sta pomagala
Ti župnik in kaplan,
Ostal je vendar ves tvoj trud
Zaman, zaman, zaman!!!

Nespametne politike
Se kaže zdaj uspeh,
Politikov vseh pametnih,
Obsodba in zasmeh.

Le pečaj se s politiko
Še dalje tak naprej,
In Šoštanj za Slovence bo
Izgubljen za vselej —!?

Po tvojih žilah nemška kri
Je tekla in še bo,
Slovenec nisi bil, ne boš,
Čuj zemlja in nebo!

Si zbrali bomo družega,
Ti vodil nas ne boš,
Za tebe drugo mesto bo,
Za zdaj pa pojdeš v — »koš«.

Šoštanjski volilec.

Iz Žič. Dne 27. majnika vršil se je tukaj pogreb rajnega bisernega g. župnika Gašperja Sabukoscheg, kateri je vsled svoje miroljubnosti, prijaznosti in radodarnosti slovel daleč naokoli in bil vobče spoštovan od vseh svojih faranov. Ogromno število domačih in tujih faranov zbralo se je okoli njegove rakve, skazavši rajnemu zadnjo čast. Dokaj ginljiva bila je tudi pridiga č. g. dekana in ni se čuditi, da ni bilo niti jednega v cerkvi, kateremu se ne bi bile porosile oči. Dve „lastnostni“, pravili so č. g. dekan, „dičili ste rajnega in sicer miroljubnost in radodarnost“. Pač v resnici! Miroljubni so bili! 47 let učili so vernike in njih vzpodbujali za krščansko vero. Politika jim ni znana, spoštovali so oba jezika in tako so vselej in z vsemi, bodisi s svojimi farani, kakor tudi s tujimi ljudmi živeli v miru in slogi. Druga lastnost bila je njihova radodarnost. Vsak je bil sprejet in mnogo je ljudij, katerim so pomagali, ali žalibog, ravno isti, kateri bi jim morali biti najbolj hvaležni, zapustili so jih ob času bolezni in se niti brigali niso za njih. Pregovor pravi: Nehvala je plačilo dobremu, in ta resnica objavila se je tukaj očitno. Kakor že rečeno, je bil pogreb sijajen, ali to je udeležence vendar užalilo, da so se nekatere osebe, ki se sicer še nekaj rajtajo, pri tej priložnosti tako obnašale (posebno se je v tem „odlikovala“ neka pevkinja), kakor se pri takih obredih nikakor ne spodobi. Upamo, da se v prihodnje ne pripeti več kaj takega in enacega. Žičan.

Iz Kozjega se nam piše: „Ker so na mene zadevajoč članek v „Domovini“ z dne 20. aprila 1904, števil. 39, vsi tisti naročniki omenjenega lista, kateri so z menoj v dotiki, sklenili, da bodo se temu listu, ki po vsej resnici zasluži ime „trepalena“, odpovedali, se me ni ne zdi vredno kak popravek zahtevati, temuč sem se samo namenil mojim prijateljem in znancem v „Štajercu“ nekatera pojasnila podati: 1. Ni res, da se trudim slovenščine priučiti; jaz sem v moji sedemletni praksi vsak dan slovenski govoril, toraj sem imel priložnosti dovolj, slovenski jezik, kakoršen se v govoru rabi (pismenega slovenskega jezika doslej ne poznam), spoznavati in se ga naučiti. 2. Ni res, da bi jaz svojih klientov na cesti ali v moji pisarni lovil, kakor se je na primer meni že drugod zgodilo; jaz čislam svoj poklic previsoko, da bi se bavil s takimi nerodnostmi, ki zamorejo stanovski časti škodovati. Tudi mi ni taka sila, da bi moral za klienti letati, ker jaz ne odiram tiste in imam toraj dela dovolj, da se zamorem pošteno preživiti. 3. Ni res, da bi bile gospe za mene agitirale in sicer še predno, ko sem se tukaj naselil. Izjava neke jako ugledne gospe se je na nesramni način zavila, in dotični napad je bil samo nekak poskus, tej spoštovani osebi na njeni časti škodovati, ker ji drugače ni bilo moči v obližje stopiti. 4. Ni

res, da bi jaz pogostoma v pogodbah pomote delal s tem, da stavim v njih nepravna slovenska imena kakor na primer šop, škop, snop ali da dajem česar v last namestu prevzemalcu — predajalcu. Pervič dosedaj še nisem imel priložnosti, da bi pisal kako slovensko pogodbo, ker še doslej tega sploh nobeden mojih klientov ni zahteval. — Pravega slovenskega pismenega jezika še dosedaj ne poznam, kakor tudi „Domovina“ ne, akoravno se je predrznila kritizovati nek odlok ces. kr. okrajnega sodišča v Slovenjgradcu, v katerem je dobesedno navedena točka 29, zadnji odstavek, civilnega tožbenega postopanja, kakoršna je izdana v slovenskem državnem zakoniku. Neresnično je, da bi jaz vsled neznanja slovenskega jezika reč tako zamotal, da se ne ve, katere premičnine so s posestvom vred prodane in katere si prodajalec pridržal. V tej zadevi se je pisatelj dotičnega dopisa v „Domovini“ zmotil in si je najbrž mislil nekoga drugega gospoda v Kozjem, kateremu se je ta prešmentana pomota že večkrat pripetila, akoravno mu je slovenščina materni jezik.

5. Pripomnim, še da sem v Kozjem jaz edini pooblaščen stranke zastopati, posebno pa tožbe vlagati, zato so besede, katere se podtikujejo neki gospej, katerej je moj delokrog popolnoma znan, prava nesmisel; rekla bi baje bila, da bodeta v prihodnje sodnijska dela bilježnik (notar) in odvetnik med seboj delila. Kaj takega menda pač tudi pisatelj omenjenega članka ni verjel, ker mu vendar mora biti znano, da sodnija tega ne pripušča. Ljubeznjivi zastopniki slovenskih interesov v Kozjem naj me v prihodnje pustijo v miru, ker tako malo zanimanja za gospodarstveno bedo tukajšnjega prebivalstva uni kmetje, ki so vsled omenjenega članka na mojo besedo od „Domovine“ odpadli, pri meni ne bojo našli, kakor pri tistih, ki se jim vsiljujejo „kot rešilci v sili.“ Opozorim danes le na to, na kakšen način se uporabljajo deske (blanje) za mostove, bakrena galica (Kupfervitriol) za škropljenje vinogradov itd. itd. — Vse na korist okraja! — Kdor marsičesar ne more zagovarjati, naj ne podtika drugemu pomanjkljivosti, katerih ima sam v obilnej meri! — V Kozjem, dne 5. junija 1904. Dr. Richard Zirngast, odvetnik. — Pripomba uredništva: Potolažite se gospod doktor, saj je vsakomur znano, da tisto sadje ni najslabše, katerega se ose lotijo.

Od sv. Andraža v Slovenskih goricah se nam piše: „Dragi nam „Štajerc!“ Srčno te pozdravljamo naročniki od sv. Andraža v Slov. gor. Ponosni smo, da prihajaš k nam v tolikih iztisih. Tisto mariborško „ključenco“ pod imenom „Naš dom“ bodemo kmalo odpravili. — Vzel sem nedavno svojo popotno torbo ter jo mahnil proti sv. Antonu v Slov. gor., kjer sem se malo oddahnil. Zvedel sem tamkaj in se tudi prepričal, da so se razmere na tamošnji pošti povoljno izboljšale, odkar je znani Župetinski Mikl od ondot odišel nekam gor v št. Ilj v Slov. gor., kjer ga baje niso nikakor posebno veseli. — Zvedel sem še nekatere druge reči, o katerih pa ti bom, ljubi Štajerc, v prihodnjic pisal. Ko sem se malo odpočil, obrnem

se nazaj proti sv. Andražu. Pridem do Totela, kjer imajo „Tabak trafiko“. Zahtevam dve smodki (cigari). Medtem, ko gospodinja mojemu naročilu ustrezne, zapazim na mizi dva klerikalna lista in sicer mariborskega fihposovega očeta in pa njegovega bratranca s Kranjskega, ki nosi precej pomenljivo ime „Domoljub“. Premišljal sem nekaj časa, kako bi se vendar dala ta zalega do dobrega zatreti. A-ha, že sem iztuhtal. Saj lahko grem k gospodu župniku, ki so „sloveč“ lovec; oni imajo dve puški, lahko mi eno posodijo —, pa bo. Pa kaj, šment! Že med potjo zvem, da imajo eno puško odposojeno pri logarju, njihovemu sosedu, ki jo baje neobhodno potrebuje, da naganja ponočnjake od svoje male Francike. Diskretno se mi je še zaupalo, da ima ta sosed dotični „gvir“ nabasan s svinjskimi ščetinami. — Pozor toraj, ponočnjaki, da vas ne doleti „bridka osoda“ v podobi svinjskih ščetin! — Poiskati si moram toraj drugo orožje, da spravim to svojad tjakaj, kamor sliši in kjer ni miši. Upam, da se mi to v kratkem posreči in naznanil ti bodem, ljubi Štajerc, o izidu tega lova, ki mora biti vsekakor vspešen.

Naznanim ti tudi, dragi Štajerc, da se je pri nas pred nečavnim časom ustanovilo veteransko društvo. To je lepo in hvale vredno, da si stari odsluženi vojaki segnejo v roke ter se združijo. Toda kakor povsodi tako tudi tukaj nameravajo klerikalni mešetarji in narodni prenapetneži vplesti v društveno življenje jezikovne prepire. Star, odslužen vojak naj bi se učil od neiskusnih „mladeničev“ novih povelj ali komand. Namesto „rechts um“ naj bi se obračal po povelju: „obrnj se na desno!“ Hu, tega se menda naši veterani ne bodo lahko hitro navadili! Pa saj jim tudi ni treba. Česar so se naučili v cesarski službi, tega so navajeni in tega se bojo tudi držali. Veteranci tvorijo društvo odraslih, pametnih in izkušanih mož, ne pa tolpo mlečnozobih, vibravih in norčavih pobalinov, ki se dajo za par vrčkov piva ali vina od zasmuknjenih lisjakov za vsakoršnobody otročarijo (nočem rabiti slabšega izraza) vneti ali podkupiti. Kdor želi najti poslušnih in prismojenih tepcev, ta jih naj išče drugod, med veteranci jih bode malo našel, — ali pa čisto nobenega, kajti oni so zavedni in toraj za hujskarije nepristopni možje. Toraj „habt Acht!“, da se ne bodete med svetom osmešili in zašli v zanjke zvutih in potuhnjenih zapeljivcev! — Ruh't!

Zunanje novice.

Umor vsled ljubosumnosti. Nedavno je na Dunaju 26-letna dekla Elizabetha Strassner na ulici zabodla dolg kuhinjski nož Ani Wokač v srce, da je poslednja pri priči mrtva obležala. Obe deklici sta hodili k enemu in istemu spovedniku k spovedi. Strassner se je v svojega spovednika strastno zaljubila, a kakor že pri taki vroči ljubezni navadno pride, postala je tudi ljubosumna. Kot svojo najnevarnejšo tekmovalko je spoznala Ano Wokač ter sklenila se nad njo grozno maščevati, kar je tudi na zgoraj omenjeni način storila. — Pripomniti še gre,

da je „Das I verni in je ki so v mo toda 7 Gradec Čiči n jo je ali or neki katere njo go dečku razme v prvi L na Og pri se mašče upijani jo je vrgel csany P Marijin baje n njegov N Pa. v S tina V skem. oltar s zemljic K med 4 Nemšk 39 mil skem 4 2, na 8 sto let 2 in p ljudij. neki B ziliji; o V namera umora nija. Te ska vla s vsem dopusti časih o Nel manjši svojo že izvoljeni